

*Turgaus alapas. Ratai. Kresni žemdirbiai
muša vagj. Šaltukas – net gnybia.
Pro šaudymo angas, sklembtas įžambiai,
švilpia vėjas tarytum sargyba –*

*Nery čėža ižas. Ir kol Nemune
atsimuš į šalmus, bokštui griuvus,
kažkas klausia, kas gynė pily šioj mane –
gal saulėlydis, sienas sukruvinęs?*

*Tiktai atspindžiai į šimtmečius grims,
geležis, į smilkinį taikius,
žybtels skaudžiai vaiko akims
nelyg geležėjantis laikas –*

*Ateis, kas sukandęs dantis pasakys –
atleiski už užmirštus? Niekas
akim Amžinybės nežvelgs į akis,
tik kris ant veidų baltų sniegas –*

*Jau čiurliai vis aukščiau kyla – tartum įžvelgti
stengias tolį kuris juos sutiks po rugpjūčio šaltos
rasos – žemė tampa plokščia jiems išskridus ir
rūko vaktį
rugsėjis ne ant akių – užklos ant kaktos*

*Ką daryt man seklėjant su buvimo likučiais
su šešėliu gūdžiu – jam varnas tupės ant peties?
kai likimas prieš apsimetęs kad aklas ir kurčias
ir nei maldos nei keiksmas – nieks nepadės?*

*Atėjo akimirka klauptis – atverti kas kaltas –
laikinas – amžinas teis? Dieve mano – tegu
nuo ūkanų kranto regėsiu – rėžia upę artėjanti valtis –
juoduoja jos pėdsakas ilgas tarp ledujų sniegu*

*Į vėją remiuos ir girdžiu – vargšelis pavargo
tiek siekė tiek guodė save kaip kitus – tiek gėlos*

*matai – ne į čia suka valtis – mus pasiims kitą kartą
susigūžki apglėbęs kelius kol sniegas užklos*

*Jūron saulē panyra
niekas saulei negieda –
nei šēšēliai nei tyras
stoklēs vienišas žiedas*

*jūron saulē nuskēsta
niekas gelbēt nešoka
gēsta žiedas radastos
ir nūvysta šilokas*

*Ji negali nebūti
net ir Dangui paliepus
žvelki – šypsos saulutē
akyse pasislēpus*

*Jau nesistengdamas išlikt savim – ruošiu
aš įspėjimą būsimiems – kas ką apgavo
išmokau apmokėt buvimą savo
atbukusia kantrybe kaip grašiu*

*Pro kasdienybės properšas regiu
kaip tolsta jie nē karto nepažvelgę
į veidą – nenudelbkite akių
ir už mane laimėsite – tikiu*

tik tas neščiūvantis visagalybės alkis